

V obývacím pokoji vládlo ticho, jenom v krbu vesele praskal oheň a na zdi tikaly vyřezávané kukačky. Vasilisa se udiveně rozhlédla. Po včerejší oslavě nebylo ani stopy. Pokoj se navíc zmenšil na obvyklou velikost, přesněji řečeno, byl desetkrát menší než v době konání plesu. Je možné, že by to bylo jen těmi zrcadly? Ale kam zmizely křišťálové lustry se svícemi?

Opět tu stála pohovka s modrým plyšovým přehozem, tři velká křesla u krbu a v rohu čajový stolek. Na podlaze uprostřed ležela hnědá medvědí kůže s tmavými skvrnami. Ale vždyť včera v tomto sále tancovalo několik desítek párů...

Vasilisa by ráda věděla, jak je něco takového možné, ale neodvážila se zeptat. Zdálo se, že vzduch zhoustl napětím, které v pokoji panovalo.

Elena seděla v křesle a pečlivě si uhlazovala záhyby na smaragdově zelených šatech. Mark seděl vedle ní na trojnožce. S rukama složenýma na prsou si znuděně prohlížel jediný lustr v pokoji, složený z kaskády bílých svící a křišťálových kapek.

Všechny děti seděly na pohovce naproti tomuto páru a byly nezvykle tiché a znepokojené. Paní Azalea ani pan Ern tu nebyli. Služebnictvo nemělo asi na takovou slavnostní událost přístup.

Ale v pokoji byl ještě jeden člověk. Seděl v rohu, hned vedle krbu za Eleniným křeslem, a zdálo se, že podřimuje. Neznámý měl na sobě šedý ošuntělý plášť a zvláštní klobouk se širokou kreprou, jež mu zakrývala tři čtvrtě obličeje.

Na Vasilisin příchod nikdo nijak zvlášť nezareagoval, jenom Sever zákeřně přimhouřil oči, když si všiml její oteklé tváře. Na pohovce bylo volné místo vedle Noela. Dívka si chtěla přisednout, ale mladší bratr doširoka roztáhl ruce, takže celý prostor zabral. Nečinilo mu to žádné potíže, vždyť to byl pěkný pořizek. Ostatní děti se zachichotaly, a dokonce i Elena se usmála. Muž v klobouku nehnul ani brvou.

Vasilisa stiskla zuby zlostí a prostě si stoupla vedle pohovky. Popravdě řečeno se sotva držela na nohou. Byla unavená ze všech prožitků dnešního dne, a navíc měla hrozný hlad. Ale nemohla si nevšimnout, že Erik se choval opravdu zvláštně. Šeptal něco Severovi a podlézavě mu hleděl do očí, jako by se s ním dnes ráno v knihovně ani nepral. Vypadalo to, že se mu snad ranní rvačka dočista vykouřila z hlavy.

Vešel Severin starší. Beze slova pokynul hlavou muži v klobouku, který na znamení pozdravu povstal. Otec přistoupil k Eleně a něco jí rychle pošeptal. Ta rozčileně zavrtěla hlavou. Severin starší ještě něco dodal, potom se lokty opřel o opěradlo Elenina křesla a obrátil se k dětem.

„Dnes je důležitý večer,“ začal slavnostním tónem. „Večer, který změní váš život. Budeme doufat, že k lepšímu. Po dnešním večeru se nám Eflara konečně otevře. Po dlouhých dvanácti letech. To je pan Mandigor!“ Severin starší ukázal na muže v rohu. Ten opět povstal a poklonil se všem přítomným.

„Pan Mandigor bude oficiálním svědkem vašeho zasvěcení. Dnes se také samozřejmě definitivně vyjasní otázka nástupnického práva.“